

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392516976/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Tue husede stedse på Alf; «Doktor» — mumlede han.

«Nej Jøsses da — det har her da ikke været!» udbrød Birte så forskrækket, som havde han spurgt, om der havde været Krokodiller.

Da Tue åndeløs og gispende kom styrtende hjem og fortalte om Antons Sygdom, var Moder ene hjemme; hun sendte strax Ane efter Lægen, og det beroligede Tue lidt, men da han så Moders stive Blik, skreg han:

«Mo'r, Mo'r, tror du, Anton dør?»

Moder rettede sig hurtigt: «Nej, nej vist ikke,» smilede hun.

Tue stirrede på hende, så sank han sammen i hendes Skød og brast atter i Gråd:

«Mo'r, i Morgen går jeg ud og ser til ham.»

«Ja, min Dreng,» Moder lagde sin Hånd på hans Hoved og bøjede sig over ham.

Men næste Dag lå Tue syg af Skarlagensfeber — Anton havde smittet ham.

En lang, blodrød Tid, en Tid, der stod som en Damp om hans Leje og skjulte Verden for ham, en Tid, hvor kun han selv var til, og endda kun hans plagende Tørst — han lå som i Ørkensand, mægtige Løvehoveder stirrede på ham, og dumpe Lyde truede — en Fornemmelse som Gliden ned mod en Afgrund — stedse nærmere — et Tag som af stærke Hænder, der holdt ham tilbage — så en dæmrende Tid med et klart Gardin for en dugget Rude, med sagte Trin og dæmpede Stemmer, med Faders ængstelige Spørgsmål og Moders rolige Svar, med Søsters tårefyldte Øjne og Lægens Cæsaransigt og Guldbriller — så en Opvågnings Tid, så salig, mild og blid, med Æmhed mod alle og Klarhed og Fred, med Fugle, som kvæ-